

Dr. med.
Halina Alina Borkacka
ur. 1922 w Lipnie
zm. 2003 w Jaśle

Z naszego grona lekarzy-seniorów po długiej i ciężkiej chorobie odeszła do Pana 22 marca 2003 roku Halina Alina Borkacka – dr med. specjalista pediatra.

W 1929 roku rodzina Kochlerów przenosi się do Krzemieńca, gdzie ojciec podejmuje pracę w słynnym Liceum Krzemienieckim jako profesor gimnazjalny, inspektor, wizytator, wreszcie kurator liceum. W Krzemieńcu Alina uczęszcza do szkoły podstawowej, liceum i tam zdaje maturę, uzyskując wszechstronne wykształcenie, przede wszystkim znajomość języków obcych, biologii, historii, literatury. W latach 1940-1943 w czasie okupacji sowieckiej i niemieckiej pracuje w miejscowym szpitalu. Na zaproszenie krewnych, po otrzymaniu zgody władz okupacyjnych, wyjeżdża wraz z rodzicami do Warszawy. Jej jedyny brat Zbigniew ginie na froncie 8 września 1939 roku.

W latach 1943-44 podejmuje studia medyczne (na tajnych kompletach) w Warszawie. Po zaliczeniu pierwszego roku medycyny wstępuje do Armii Krajowej (pseudonim „Jaga”) do pułku „Baszta”, z którym w charakterze sanitariuszki bierze udział w Powstaniu, przez cały jego okres 63 dni. Była to dziewczyna pełna szlachetności, poświęcenia, wspaniały człowiek, ciepły, emanujący dobrocią, o rzadko dziś spotykanej kulturze osobistej. Po latach otrzymuje Krzyż Armii Krajowej (nadany w Londynie) i Krzyż Powstańczy.

Po Powstaniu udaje się do Krakowa, by dalej kontynuować studia medyczne (1945-50). W Grudziądzu, gdzie mieszkali jej rodzice, 31 sierpnia 1946 roku odbył się ślub Haliny Kochler – studentki Wydziału Lekarskiego UJ ze Stanisławem Borkackim studentem Wydziału Prawa UJ (przyszłym profesorem). Dyplom Wydziału Lekarskiego UJ uzyskuje w 1950 roku. Podczas ostatniego roku studiów podejmuje pracę laborantki w Klinice Pediatrycznej w Krakowie, której kierownikiem jest prof. Władysław Bujak. Tam robi I i II stopień specjalizacji z pediatrii oraz uzyskuje stopień naukowy doktora nauk

medycznych; jej promotorem jest prof. W. Bujak. Równocześnie zostaje konsultantem pediatrycznym w Klinice Laryngologicznej u prof. J. Miodońskiego.

W 1956 roku przechodzi do lecznictwa otwartego – do Przychodni Rejonowej przy Al. Krasińskiego 28, gdzie pracuje przeszło 30 lat – aż do przejścia na emeryturę.

Jako pediatra miała wrodzony talent i umiejętność postępowania z dziećmi, nawet z małuchami (sama była matką trójki dzieci: Jadwigi, Wiesława, Wojciecha). W miarę możliwości unikała zabiegów związanych z bólem, a jeśli istniała taka konieczność dobrym słowem, uśmiechem, głaskaniem, przytulaniem, koła cierpienia malców. Dzieci i młodzież lubiły Panią Doktor tak, że rodzice wszelkimi sposobami starali się o wpis w rejestracji do pani dr Borkackiej. Bardzo szybko zdobyła zaufanie i szacunek rodziców. Była lubiana i ceniona za swoją bezpośredniość przez swoich kolegów, koleżanki i lekarzy. Pani Doktor poświęciła swe zawodowe życie, wiedzę i umiejętności młodzieży, widząc w tej pracy głęboki sens i rozumiejąc cel swego dla niej oddania.

W pracy zawodowej była rzetelnym i pełnym poświęcenia lekarzem, wyrozumiałym nauczycielem, niezawodną koleżanką, a w końcu prawdziwym przyjacielem.

Osiągnęła w życiu wiele: wspaniały zawód, miłość i przywiązanie rodziny, wdzięczną pamięć licznych dzieci i ich matek, przyjaźń wszystkich koleżanek i kolegów oraz jak najlepszą opinię ludzi, którzy ją poznali.

W dniu 15 sierpnia 2000 roku w swoim letnim domu w Trzemeśni dostała udaru mózgu. Kilkumiesięczny pobyt w Krakowskiej Klinice Neurologicznej przywraca jej świadomość. Wraca do domu, przykuta do łóżka. Ostatni rok życia spędza w wielkim domu córki w Siepietnicy. 27 miesięcy ciężkiej obłożnej choroby przyjmuje bez jednego słowa skargi. Przychodzi kolejne zapalenie i obrzęk płuc. Umiera w Szpitalu w Jaśle 22 marca 2003 roku.

Przy pięknej pogodzie dnia 29 marca 2003 roku niezliczona liczba ludzi: rodzina, koleżanki koledzy, przyjaciele, współpracownicy, ludzie młodzi i starzy – otoczyli cmentarną kaplicę, by zmarłej Pani Doktor podziękować i towarzyszyć Jej w ostatniej ziemskiej drodze.

Mszę św. żałobną w kaplicy cmentarnej na Salwatorze sprawował ksiądz infułat Jerzy Bryła, któ-

ry nad grobem powiedział: człowiek, tyle ludzi przyszło.

Wzruszający list pożegnania syna Wiesława niejednemu „Byłaś dla nas najukochańszą, wierniejszą żoną, przyjaciółką o wszystkich, w uśmiechu nasza Mama zawsze była dla nas przykładem, jak żyć i p... „Powierzymy Bogu naszą M...

Dr. med.
Janusz Huczyński
ur. 1909 w Radymnie
zm. 2003 w Krakowie

W piątek, 4 kwietnia naszym kim pożegnaliśmy Doktora, który po długim (93 lata) i powołany do Pana.

Urodził się w Radymnie. Tam też spędził dzieciństwo. Naukę w szkole nazjum im. Króla Jana III Sobieskiego finalizuje maturą w 1927 w Krakowie. Życia wiąże z Krakowem: t... Lekarskim UJ i uzyskuje d... 1934 roku. Po studiach od... wojskową w CWS-an w Wa... pień podchorążego. Pracę le... żem w Szpitalu św. Łazarza... jąc wiedzę w zakresie radio... chirurgii i chorób zakaźnych.

W 1936 roku wiąże się z... wnetrznych, kierowaną prze... stę i hematologa prof. T. Te... Klinice uzyskuje wykształc... zakresie szeroko pojętej inte... ryzuje się (1946) na podsta... leczenia penicyliną zakażeń... oraz bakteryjnego zapalenia... wojny światowej zostaje Do... karza batalionu w 16 PP-6 D... cej pod Pszczyną, w skład...

ry nad grobem powiedział: „To musiał być dobry człowiek, tyle ludzi przyszło ją pożegnać.”

Wzruszający list pożegnalny, odczytany przez syna Wiesława niejednemu wycisnął łzy z oczu: „Byłaś dla nas najukochańszą matką, babunią, najwerniejszą żoną, przyjacielem...” – „Tyle lat w trosce o wszystkich, w uśmiechu i miłości” – „oby nasza Mama zawsze była dla nas wszystkich wzorem i przykładem, jak żyć i postępować godnie...” – „Powierzamy Bogu naszą Mamę.”

Dr med. Kazimierz Biel

**Dr. med.
Janusz Huczyński**
ur. 1909 w Radymnie
zm. 2003 w Krakowie

W piątek, 4 kwietnia na Cmentarzu Rakowickim pożegnaliśmy Doktora Janusza Huczyńskiego, który po długim (93 lata) i pięknym życiu został powołany do Pana.

Urodził się w Radymnie, w rodzinie sędziowskiej. Tam też spędził dzieciństwo i ukończył szkołę podstawową. Naukę w szkole średniej, w III Gimnazjum im. Króla Jana III Sobieskiego w Krakowie, finalizuje maturą w 1927 w roku. Następne 21 lat życia wiąże z Krakowem: tu studiuje w Wydziale Lekarskim UJ i uzyskuje dyplom lekarza w lipcu 1934 roku. Po studiach odbywa 1-roczną służbę wojskową w CWS-an w Warszawie, uzyskując stopień podchorążego. Pracę lekarską rozpoczyna stażem w Szpitalu św. Łazarza w Krakowie, pogłębiając wiedzę w zakresie radiodiagnostyki, neurologii, chirurgii i chorób zakaźnych.

W 1936 roku wiąże się z Kliniką Chorób Wewnętrznych, kierowaną przez znakomitego internistę i hematologa prof. T. Tempkę. W wymienionej Klinice uzyskuje wykształcenie i specjalizację w zakresie szeroko pojętej interny, jak również doktoruje się (1946) na podstawie rozprawy na temat leczenia penicyliną zakażeń układu oddechowego oraz bakteryjnego zapalenia wsierdza. Wybuch II wojny światowej zastaje Doktora na stanowisku lekarza batalionu w 16 PP-6 DP (gen. Mond) walczącej pod Pszczyną, w składzie Armii „Kraków”.

4 września 1939 roku jego pułk zostaje rozbity, a Doktor trafia do Oflagu w Itzehoe koło Hamburga, gdzie spędza 8 miesięcy. Powraca do Krakowa, aby podjąć pracę w szpitalu św. Łazarza, jednakże wkrótce zostaje zwolniony przez niemiecki zarząd szpitala. Podejmuje pracę lekarza Ubezpieczalni Społecznej i przez 6 lat udziela wysoko kwalifikowanej pomocy ludności w dzielnicy Wola Justowska. Po powrocie w 1945 r., prof. Tempki do Kliniki Chorób Wewnętrznych, Doktor Huczyński obejmuje u niego stanowisko st. asystenta. Równolegle podejmuje pracę specjalisty w Stacji Chorób Serca, kierowanej przez dr Stanowskiego.

Rok 1948 przynosi Doktorowi Huczyńskiemu nowe zadania. Z rekomendacji prof. Tempki, obejmuje stanowisko dyrektora sanatorium „Lwigród” w Krynicy, którym kieruje 11 lat. Organizuje w tym czasie dobrze wyszkoloną kadrę lekarską i nader wydajnie pracuje nad stworzeniem naukowych postaw medycyny uzdrowiskowej. Sam i wspólnie ze współpracownikami publikuje w fachowej prasie lekarskiej kilkadziesiąt oryginalnych prac, głównie w zakresie balneologicznego leczenia chorób przewodu pokarmowego, nadciśnienia tętniczego, chorób metabolicznych, niedokrwistości. Uzyskuje drugą specjalizację w zakresie balneoklimatologii. Pisze rozdziały do podręczników balneologii, wygłasza referaty na ogólnopolskich zjazdach balneologicznych, kieruje specjalizacją wielu lekarzy balneologów.

W krakowskim oddziale PAN zostaje wybrany na przewodniczącego Sekcji Balneologicznej (1958–71), zostaje też członkiem Zarządu Głównego Polskiego Tow. Balneologicznego oraz ISMH – Międzynarodowego Tow. Medycznej Hydrologii i Klimatologii. W latach 1954–1987 kieruje Gastrologicznym Ośrodkiem Naukowo-Badawczym w sanatorium „Nowy Dom Zdrojowy” w Krynicy, pracującym pod patronatem naukowym prof. Tempki i jego Kliniki. Ośrodek ten opracował i publikował szereg istotnych zagadnień leczenia uzdrowiskowego, był miejscem kształcenia lekarzy, wymiany myśli i stażystów z kliniką profesora Tempki, a także stwarzał bezpośredni dostęp miejscowym pacjentom do wysokospecjalistycznych konsultacji, badań oraz leczenia w klinice profesora.

W latach 1959–79 Doktor podjął nowe zadanie, obejmując stanowisko ordynatora 55-lóżkowego oddziału Chorób Wewnętrznych Szpitala Miejskiego w Krynicy. Uczynił zeń oddział nowoczesny, dobrze